

Arrest

nr. 260 923 van 21 september 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. BRIJS
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse en van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 21 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 april 2021 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. BRIJS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 26 juni 2019 en dient een verzoek om internationale bescherming in op 2 juli 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 29 november 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker gehoord op 15 februari 2021.

1.3. Op 22 maart 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 maart 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U hebt de Venezolaanse en de Ecuadoraanse nationaliteit en u werd op (...) 1988 geboren in Caracas, Venezuela. Van uw geboorte tot aan uw vertrek uit Venezuela woonde u in uw ouderlijk huis in de staat Merida.

Toen u zeventien jaar oud was sloot u zich aan bij de JPSUV omdat zij geld gaven aan mensen die deelnamen aan politieke evenementen en omdat u lid moest zijn van een partij om te kunnen studeren. U studeerde aan de universiteit achtereenvolgens Moderne Talen en Bosbouwkunde, maar u behaalde in geen van beide richtingen een diploma. U volgde ook verschillende korte opleidingen tot paramedicus en u werkte rond 2010-2011 als vrijwilliger voor de ngo (...). Zij riepen u ook later nog bij gelegenheid op wanneer er grote ongelukken gebeurden of als er bij een bepaalde betoging veel gewonden waren gevallen. Daarnaast werkte u ook als ober in discotheken, als mekanieker van moto's en als lasser. U werkte ook nog in de toeristische sector voor het bedrijf G. dat verschillende tours aanbood. U had nooit veel geld in Venezuela, maar u werkte en u had voldoende inkomen om de dag door te komen en uw studies te betalen tot u het land verliet.

Omstreeks 2012 verlengde u uw lidmaatschap van de PSUV niet meer en u sloot zich evenmin aan bij een andere partij. U had niet langer een partijkaart waardoor u geen dollars kon krijgen. Bijgevolg kon u ook geen onderdelen kopen voor de moto's die u herstelde. Ook bij het atelier waar u werkte als lasser had u hierdoor problemen omdat jullie de juiste stoffen niet konden kopen. U zag zich genoodzaakt om bepaalde onderdelen en stoffen te gaan kopen in Colombia om zo verder te kunnen werken, maar dit was niet rendabel. Sinds de politie wist dat u de regering niet steunde kwamen ze ook op ongepaste momenten brandstof of geld vragen. Ze kwamen uw moto's en werk controleren ook al deed u niets verkeerd. Meestal kwamen ze enkel als ze doorhadden dat er iets te rapen viel en dan gaf u hen wat ze vroegen.

U werkte ook voor een vereniging die capoeiralessen gaf. Jullie vereniging was sociaal geëngageerd en jullie hadden een groot draagvlak in de buurt. U gaf onder andere les aan geïnterneerden en aan kinderen die het moeilijk hadden. Initieel werkten jullie hiervoor samen met Fundesen, een cultuurvereniging van de staat. Toen zij doorhadden dat u de regering niet steunde trokken ze zich terug. Bijgevolg werd u op straat verschillende keren door colectivos onder schot gehouden omdat ze niet wilden dat u nog capoeiralessen gaf. Na tussenkomst van uw vriendinnen of van omstaanders lieten ze u steeds gaan. Los daarvan werd u in uw land wel eens overvallen en had u soms problemen met mensen die iets tegen u hadden omwille van uw rastahaar.

In februari 2016 nam u deel aan een grote betoging tegen de regering. Daarbij werd u door de politie geslagen en gearresteerd. Samen met vele andere aanwezigen werd u met een grote bus overgebracht naar de gevangenis Glorias Patrias. Eén van de agenten in Glorias Patrias herkende u als de mekanieker van zijn moto en liet u na één nacht weer vrij.

In november 2016 verliet u Venezuela en reisde u naar Quito, Ecuador. De eerste maanden sliep u in een hostel. Daarna kon u een kamer huren bij een vriend. Tot slot woonde u daarna nog enige tijd in het hostel New Bask. Toen u in Ecuador verbleef had u moeite om een vaste job te vinden. U linkt deze moeilijkheden aan het feit dat u een Venezolaan was en dat men dat meteen kon horen aan uw accent als u sprak. U overleefde door zakjes snoepgoed of schrijfgerief te verkopen op straat of op bussen. Met dat werk kon u net genoeg verdienen om rond te komen. U werkte ook een tijd voor een lasser genaamd M. R. door een vacature die u online had zien staan. Op een bepaald moment wilde die u echter niet meer betalen, waardoor u zich genoodzaakt zag om opnieuw te gaan verkopen op straat.

In december 2017 reisde u van Quito naar Lima in Peru omdat u het nieuws had gehoord dat men er werkvergunningen zou geven aan Venezolanen. U dacht dat u daar misschien minder problemen zou hebben om aan werk te geraken. Initieel ging het goed, maar door de enorme toevloed van Venezolanen begonnen de Peruanen te protesteren en werd er geweld gebruikt. In april 2018 keerde u terug naar Quito, waar u opnieuw in het hostel New Bask verbleef.

In september 2018 leerde u uw ex-vriendin E. A. kennen. Zij is van België en was een jaar op uitwisseling in Quito. Door uw relatie met haar dacht u eraan naar België te komen. Daarnaast vond u ook geen werk in Ecuador. Op 26 juni 2019 nam u het vliegtuig van Ecuador naar Spanje en van Spanje naar België waar u op 2 juli 2019 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek tot internationale bescherming indiende.

Indien u zou moeten terugkeren naar Venezuela vreest u voor uw leven en uw veiligheid. Ook vreest u dat u niet vooruit zal kunnen gaan in het leven omdat u geen kansen zal hebben en geen werk zal vinden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw internationaal paspoort, uw nationale identiteitskaart van Ecuador, een uittreksel van het strafregister, een factuur van Movistar, bewijs van een technische opleiding tot lasser die u volgde in 2003 en 2006 en verschillende attesten die bewijzen dat u opleidingen volgde tot hulpverlener (in 2007, 2010 en 2011, 7 pagina's) en attesten die bewijzen dat u werkzaam was voor de ngo (...) (in 2010 en 2011, 2 pagina's).

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De reden is dat u geen gegronde vrees voor vervolging in uwen hoofde aannemelijk maakt. Daarnaast maakt u evenmin aannemelijk dat u in Venezuela een reëel risico op ernstige schade loopt dat de toekenning van subsidiaire bescherming in uwen hoofde rechtvaardigt.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> , Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf> , p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt even wel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische

vervolgning omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Evenwel blijkt dat u weliswaar rond 2012 uw lidmaatschap van de PSUV niet meer verlengde maar dat u sindsdien geen ander ernstig politiek engagement meer aanging (CGVS, p. 12).

Wat betreft uw verklaring dat u gekant bent tegen de regering en dat u daardoor door de politie werd lastig gevallen wordt opgemerkt dat u desondanks deze problemen nog verschillende jaren in Venezuela woonde en werkte. De politie kwam u op ongepaste momenten controleren, u werd onder druk gezet en u moest soms brandstof of geld afgeven. Wanneer gevraagd of u gehoorzaamde zegt u dat u de meerderheid van de keren gaf wat ze vroegen of soms merkten ze zelf al op dat er niets was om af te nemen. U haalt hierbij aan dat u meerdere mensen kent die tegen de regering waren en die zich in dezelfde situatie met de autoriteiten bevonden. U stelt dat u hierdoor problemen had, maar dat deze inherent zijn aan het land en dat elke Venezolaan die tegen de regering was deze problemen had (CGVS, p.14). Het gedrag van de politie kan hier weliswaar als laakbaar bestempeld worden maar loopt niet op tot de vereiste drempel van zwaarwichtigheid om als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te worden bestempeld.

U haalde verder ook aan dat u verschillende keren op straat werd lastig gevallen door de politie en door colectivos die u onder schot hielden (CGVS, p.10). Dit was zo omdat ze u herkenden als iemand die de regering niet steunde en ze niet wilden dat u capoeiralessen gaf aan de mensen uit de buurt. Wanneer dit gebeurde werd u vaak beschermd door vriendinnen die zich op u gooiden en riepen om niet te schieten of door omstaanders die tussenkwamen. Volgens uw verklaringen liepen de colectivos dan gewoon weer weg. Ze deden dit om u bang te maken en om u onder druk te zetten, maar u stopte nooit met capoeiralessen geven (CGVS, p.11, p.13). Er kan dan ook worden aangenomen dat er nooit werkelijk de intentie was om u te vermoorden maar dat het hier enkel om intimidatie ging. Ook deze gebeurtenissen kaderen in de algemene situatie in uw land, waarbij iedereen die tegen de regering is onder druk komt te staan. Deze door u beschreven vormen van intimidatie zijn evenwel niet zwaarwichtig genoeg om te worden beschouwd als vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gezien u ondanks deze problemen nog verschillende jaren in Venezuela woonde en werkte kan er worden geconcludeerd dat u dit zelf evenmin als voldoende ernstig beschouwde.

Wat betreft uw arrestatie in februari 2016 wordt opgemerkt dat u op dat moment gearresteerd werd omwille van uw aanwezigheid op het protest. Samen met een bus vol andere demonstranten werd u overgebracht naar de cel, maar uit niets blijkt dat u persoonlijk geïdendeerd werd en niet gewoon omdat u een willekeurige deelnemer was. Hoewel verwerpelijk, kadert deze gebeurtenis binnen de aanpak van het land tegenover demonstranten van de oppositie. Bovendien werd u na één nacht weer vrijgelaten en bleef u daarna nog zes maanden in het land (CGVS, p.11). Uit dit incident kan dan ook geen verhoogde aandacht voor u door de autoriteiten en geen gegronde vrees voor vervolging in uw hoofd worden afgeleid.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u door uw aanwezigheid op protesten of door het geven van capoeiralessen niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten in die zin dat u gezien zou worden als politiek doelwit. U was weliswaar slachtoffer van intimidatie als u probeerde capoeiralessen te geven in wijken waar de colectivos dat niet wilden en had last van laakbaar gedrag van politieagenten, maar u werd behoudens één keer tijdens een massademonstratie, nooit gearresteerd of vervolgd door de autoriteiten. Bovendien kon u in november 2016 zonder problemen en met uw eigen paspoort het land verlaten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig waaruit blijkt dat u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw politieke opinie.

Hierbij wordt nog opgemerkt dat de jaartallen waarin u de verschillende gebeurtenissen situeert niet overeenkomen met de informatie af te leiden uit de stempels in uw paspoort. Daaruit blijkt immers dat u al in november 2015 Venezuela verlaten heeft om naar Ecuador te gaan. Vermoedelijk heeft u zich van jaartal vergist en bedoelt u 2015 wanneer u over 2016 spreekt. Hoe dan ook kan deze informatie niets veranderen aan de analyse van uw verzoek om internationale bescherming. Ook vermeldt u in uw verklaringen een kort verblijf in Peru, namelijk van december 2017 tot april 2018 (CGVS, p.7). Uit uw paspoort blijkt echter dat ook deze reis zich een jaar eerder afspeelde. U ging immers in december 2016 Peru binnen en drie weken later, op 4 januari 2017 verliet u Peru opnieuw en kwam u Ecuador weer binnen. Uw verklaringen zijnde dat u ongeveer drie maanden in Peru verbleef komen dan ook niet

overeen met de douanestempels aangezien daaruit blijkt dat u slechts drie weken in Peru verbleven hebt. Deze informatie heeft verder evenmin invloed op de analyse van uw verzoek.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde in dit verband Venezuela te hebben verlaten omwille van de moeilijke economische situatie en de algemene onveiligheid (CGVS, p.14).

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor

slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U haalde tijdens uw persoonlijk onderhoud de slechte economische situatie in Venezuela aan als één van de redenen van uw vertrek (CGVS, p.8, p.11). U had in Venezuela wel steeds onderdak en was woonachtig in de woning van uw ouders in Merida. Op dit moment is deze woning nog steeds in het bezit van uw familie aangezien uw neef er woont (CGVS, p.9). U stelde voorts dat u van 2010 tot aan uw vertrek uit het land aan de universiteit hebt gestudeerd en dat u steeds verschillende jobs had. U stelde dat de mogelijkheid tot werk in Venezuela zeer beperkt is en dat het nog moeilijker is als je tegen de regering bent (CGVS, p.9-10). Niettegenstaande hebt u in uw land van herkomst steeds gewerkt. Hoewel u aanhaalt geen vast contract te hebben gehad, had u genoeg werk om voor uzelf in uw onderhoud te voorzien (CGVS, p.8). Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Wat betreft de algemene onveiligheid die u aanhaalt stelde u dat u slachtoffer werd van overvallen of op bepaalde plaatsen wel eens last had van mensen die iets tegen u hadden omwille van uw uiterlijk, namelijk uw rastahaar. U kaderde dit zelf echter vooral in de algemene onveiligheidssituatie van Venezuela (CGVS, p. 13-14). Deze incidenten zijn dan ook onvoldoende systematisch en ernstig om te worden beschouwd als zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij terugkeer naar Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> , COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> , COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit

de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïdентificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Naast het bovenstaande wordt er gewezen op het feit dat er slechts een nood aan internationale bescherming kan worden ingeroepen indien een verzoeker in geen van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit beroep kan doen op nationale bescherming. Naast de Venezolaans nationaliteit beschikt u eveneens over de Ecuadoraanse nationaliteit (CGVS, p. 4). In november 2016 verliet u Venezuela om u te vestigen in Ecuador. Als reden van uw vertrek uit Ecuador haalt u aan dat u geen werk vond en dat u aangezien u een relatie had met een Belgische vrouw besloot naar België te reizen (CGVS, p.9, p.11). Wat betreft uw economische situatie in Ecuador wordt opgemerkt dat u steeds onderdak had en dat u eveneens voldoende inkomen had om in uw onderhoud te voorzien. Initieel woonde u samen met uw zus en uw moeder in Quito. Nadat zij verhuisden naar de provincie Santa Elena, waar zij nog steeds wonen, bleef u in Quito wonen. U huurde een kamer bij een vriend en later huurde u een kamer in een hostel waar u woonde. U kwam opnieuw aan geld door tijdelijke jobs en door het verkopen van snoepgoed en schrijfgerei. Hoewel niet ideaal, was uw situatie op deze manier wel houdbaar. Volgens u kon u geen vast werk vinden omdat u gediscrimineerd werd omwille van uw Venezolaans accent. U zou u ook tot een overheidsbureau gewend hebben voor hulp, maar zij zouden u niet geholpen hebben omdat u 'geen Ecuadoraan was' (CGVS, p.5-6, p.14). Het feit dat u echter nog geen vast werk had gevonden rechtvaardigt niet de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Evenmin is het gegeven dat het voor u als Venezolaan/Ecuadoraan met een Venezolaans accent moeilijker was om werk te vinden van die ernst dat er sprake was van vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin. Uw situatie in Ecuador was evenmin van dien aard dat u er een risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Ook de overige door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht op voorgaande werpen. Ter staving van uw verzoek legt u nog uw internationaal paspoort, uw nationale identiteitskaart van Ecuador en een uittreksel uit het strafregister neer. Deze documenten bevestigen uw identiteit maar veranderen niets aan de inhoud van uw beslissing. Het factuur van Movistar staat uw herkomst uit Merida. Het bewijs van een technische opleiding tot lasser en de verschillende attesten die bewijzen dat u opleidingen volgde tot hulpverlener en dat u werkzaam was voor de ngo (...) bevestigen uw professionele bezigheden in Venezuela, maar veranderen niets aan de inhoud van uw beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4, § 1, 3 en 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stavingstukken:

- de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker bij het CGVS op 15 februari 2021 (stuk 2);
- de COI Focus "Situation sécuritaire" van 4 april 2019 (stuk 3) ;
- een internetartikel van Le Monde « Au Vénézuéla, le mouvement anti-gouvernement se poursuit après la mort de cinq personnes » van 20 februari 2014 (stuk 4) ;
- een internetartikel van The New Humanitarian « Venezuelan migrants face rising xenophobia in Latin America » van 13 februari 2020;
- een internetartikel van de New Internationalist "Venezuelans flee violence in Ecuador" van 30 januari 2019 (stuk 6);
- een internetartikel Panoramas "'Venophobia' in Ecuador and throughout Latin America" van 5 februari 2019 (stuk 7);
- arrest van het Hof van Justitie, *Diakité* van 30 januari 2014, C-285/12 (stuk 8);
- uittreksels uit de EASO, Venezuela Country Focus, augustus 2020 (stuk 9);
- uittreksels uit HRW, World Report 2021, Venezuela Events 2020 (stuk 10);
- 3 gekopieerde pagina's uit het paspoort van verzoeker (stuk 11).

2.2.2. Op 27 juli 2021 brengt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan het rapport 'COI Focus Venezuela: Situatieschets' van 28 april 2021 en 'EASO: Venezuela Country Focus' van augustus 2020 en er de internetlinken van weergeeft.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid

1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat hij bij een eventuele terugkeer naar Venezuela geen gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde aannemelijk heeft gemaakt en evenmin een reëel risico op ernstige schade, om volgende redenen:

(i) uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard en blijkt dat de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop tracht in te drukken, doch nergens uit de informatie blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het loutere lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Een individuele

beoordeling van het verzoek om internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk: (1) rond 2012 verlengde verzoeker zijn lidmaatschap van de PSUV niet meer en hij ging sindsdien geen ander ernstig politiek engagement meer aan; (2) inzake zijn verklaring dat hij gekant was tegen de regering en dat hij daardoor door de politie werd lastig gevallen, wordt opgemerkt dat hij ondanks deze problemen nog verschillende jaren in Venezuela woonde en werkte, dat hij verklaarde dat meerdere mensen dezelfde problemen kenden en dat elke Venezolaan die tegen de regering was, deze problemen had, dat het gedrag van de politie weliswaar laakbaar is maar niet zwaarwichtig genoeg om als vervolging te worden bestempeld; (3) inzake verzoekers verklaringen dat hij verschillende keren op straat werd lastig gevallen door de politie en door colectivos die hem onder schot hielden, wordt opgemerkt dat hij vaak beschermd werd door vriendinnen of omstaanders, de colectivos gingen dan gewoon weer weg, verzoeker stopte nooit met het geven van capoeira-lessen terwijl hij ook omwille van die lessen werd bedreigd, deze intimidaties kaderen binnen de algemene situatie in zijn land, waarbij iedereen tegen de regering onder druk kwam te staan, deze vormen van intimidatie zijn niet zwaarwichtig genoeg om te worden beschouwd als vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, ondanks deze problemen woonde en werkte verzoeker nog verschillende jaren in Venezuela en kan worden geconcludeerd dat hij dit zelf ook niet als voldoende ernstig beschouwde; (4) inzake verzoekers arrestatie in februari 2016 wordt opgemerkt dat dit gebeurde omdat hij aanwezig was op een protest en dat hij samen met een bus vol andere arrestanten werd overgebracht naar de cel, uit niets blijkt dat hij persoonlijk geïdendeerd werd, hoewel verwerpelijk kadert deze gebeurtenis binnen de aanpak van het land tegen demonstranten van de oppositie, hij werd na één nacht vrijgelaten en bleef toen nog zes maanden in Venezuela wonen, hieruit kan geen verhoogde aandacht door de autoriteiten worden afgeleid;

(ii) verzoeker is er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat hij voor zijn komst naar België vervolgd werd door de Venezolaanse autoriteiten; er kan dus worden vanuit gegaan dat hij door zijn aanwezigheid op protesten of door het geven van capoeira-lessen niet zichtbaar en/of bekend was in die zin dat hij zou gezien worden als een politiek doelwit, verzoeker werd lastig gevallen door de politie en de colectivos en werd nooit gearresteerd of vervolgd, behalve één keer, verzoeker kon bovendien met zijn eigen paspoort en zonder problemen in november 2016 het land verlaten, er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat hij bij een eventuele terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van zijn politieke opinie;

(iii) de jaartallen waarin verzoeker de verschillende gebeurtenissen situeert komen niet overeen met de informatie die af te leiden is uit de stempels in zijn paspoort: verzoeker heeft Venezuela verlaten voor Ecuador in november 2015, vermoedelijk bedoelde hij dan 2015 als hij over 2016 sprak, het kort verblijf in Peru van december 2017 tot april 2018 was blijkens zijn paspoortstempels van december 2016 tot 4 januari 2017;

(iv) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat verzoeker in geval van terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt, inzake de algemene onveiligheid wordt opgemerkt dat de incidenten die verzoeker aanhaalt onvoldoende systematisch en ernstig zijn om te worden beschouwd als zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming;

(v) Inzake de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van dit artikel;

(vi) er kan slechts nood aan internationale bescherming worden ingeroepen indien een verzoeker in geen van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, beroep kan doen op nationale bescherming, verzoeker beschikt eveneens over de Ecuadoraanse nationaliteit, hij vermeldde dat hij in Ecuador geen werk vond en dat hij naar België reisde aangezien hij een relatie had met een Belgische vrouw, inzake de economische situatie wordt opgemerkt dat verzoeker steeds onderdak en een inkomen had, dat hij geen vast werk vond en dat het voor hem als Venezolaan moeilijker was om werk te vinden, rechtvaardigt niet de toekenning van internationale bescherming of toont niet aan dat er sprake was van vervolging of van ernstige schade;

(vii) de documenten die verzoeker heeft voorgelegd, kunnen geen ander licht werpen op het voorgaande.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de

betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker voert aan bij een eventuele terugkeer naar Venezuela te vrezen voor zijn leven en veiligheid, niet vooruit te zullen kunnen gaan, geen kansen te krijgen, er zijn veel redenen waarom hij niet terug kan (notities CGVS, p. 9). Hij stelt gekend te zijn als tegenstander van de regering (notities CGVS, p. 10) en lastig gevallen te zijn door de politie (p. 11) en de colectivos tijdens betogingen toen hij nog aan de universiteit studeerde (p. 10) en omdat ze hem herkenden van de capoeira-lessen die hij gaf (notities CGVS, p. 13). In 2016 werd hij samen met andere mensen opgepakt bij een betoging en moest één nacht in Glorias Patras in het politiekantoor verblijven, waar hij zag hoe andere gevangenen mishandeld werden (p. 11).

Bij een eventuele terugkeer naar Ecuador vreest verzoeker geen werk te vinden.

2.3.4.2. Verzoeker heeft de Venezolaanse en de Ecuadoraanse nationaliteit.

Uit de artikelen 48/3, § 1 en 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nood aan internationale bescherming, geboden door deze artikelen, moet worden getoetst ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te oordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Bijgevolg moet verzoekers nood aan internationale bescherming worden getoetst ten aanzien van beide landen van nationaliteit, in dit geval Venezuela en Ecuador.

Wat betreft verzoekers vrees voor vervolging in Ecuador, oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing als volgt: *“Naast het bovenstaande wordt er gewezen op het feit dat er slechts een nood aan internationale bescherming kan worden ingeroepen indien een verzoeker in geen van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit beroep kan doen op nationale bescherming. Naast de Venezolaans nationaliteit beschikt u eveneens over de Ecuadoraanse nationaliteit (CGVS, p. 4). In november 2016 verliet u Venezuela om u te vestigen in Ecuador. Als reden van uw vertrek uit Ecuador haalt u aan dat u geen werk vond en dat u aangezien u een relatie had met een Belgische vrouw besloot naar België te reizen (CGVS, p.9, p.11). Wat betreft uw economische situatie in Ecuador wordt opgemerkt dat u steeds onderdak had en dat u eveneens voldoende inkomen had om in uw onderhoud te voorzien. Initieel woonde u samen met uw zus en uw moeder in Quito. Nadat zij verhuisden naar de provincie Santa Elena, waar zij nog steeds wonen, bleef u in Quito wonen. U huurde een kamer bij een vriend en later huurde u een kamer in een hostel waar u woonde. U kwam opnieuw aan geld door tijdelijke jobs en door het verkopen van snoepgoed en schrijfgerief. Hoewel niet ideaal, was uw situatie op deze manier wel houdbaar. Volgens u kon u geen vast werk vinden omdat u gediscrimineerd werd omwille van uw Venezolaans accent. U zou u ook tot een overheidsbureau gewend hebben voor hulp, maar zij zouden u niet geholpen hebben omdat u ‘geen Ecuadoraan was’ (CGVS, p.5-6, p.14). Het feit dat u echter nog geen vast werk had gevonden rechtvaardigt niet de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Evenmin is het gegeven dat het voor u als Venezolaan/Ecuadoraan met een Venezolaans accent moeilijker was om werk te vinden van die ernst dat er sprake was van vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin. Uw situatie in Ecuador was evenmin van dien aard dat u er een risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.”*

De Raad stelt vast dat uit wat hieronder zal blijken verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt bij een terugkeer naar Venezuela. Bijgevolg moeten de problemen die verzoeker aanvoert ten opzichte van Ecuador niet verder worden onderzocht.

2.3.4.3. De Raad stelt vooreerst vast dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is en de oorzaken ervan veelzijdig en complex zijn. Uit de landeninformatie volgt tevens dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Venezuela regionaal erg verschillend zijn.

Zo is er geweld dat wordt gepleegd in het kader van de repressie door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de *colectivos*. Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 50 e.v. ‘*targeted profiles*’ en p. 95-106 ‘*colectivos*’; COI Focus *Venezuela Situatieschets* van 15 mei 2020, p. 12-14; COI Focus *Venezuela Situatieschets* van 28 april 2021, p. 12-14). Daarbij worden zowel ‘*high profile*’ als ‘*low profile*’ activisten gevisieerd (EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 52). Ook tijdens en na betogingen en protesten wordt geweld gebruikt dat veeleer wordt veroorzaakt door een buitensporige reactie van de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten en het leger alsook de *colectivos* daar de oppositie niet beschikt over een gewapende arm.

De landeninformatie bevestigt dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Algemeen Ambtsbericht “*Venezuela 2020*” van juni 2020, p. 38-39 ‘*risico voor low-level demonstranten en opposanten*’, p. 59-60; EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 52).

Uit de landeninformatie blijkt wel dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang het profiel en de individuele omstandigheden, zodat het enkele feit dat verzoeker heeft deelgenomen aan betogingen in zijn land niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoeker mogelijk onder een bepaald profiel valt op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

2.3.4.4. In het verzoekschrift stelt verzoeker vooreerst dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade omwille van zijn politieke overtuiging in Venezuela omdat hij als gevolg van deze politieke overtuiging verschillende vormen van geweld heeft meegemaakt en deze de reden vormen voor zijn vertrek. Verzoeker wijst op zijn verklaringen dat de problemen veel erger zijn geworden toen hij en zijn moeder uit de JPSUV vertrokken zijn, dat dit als gevolg had dat hij geen stukken meer kon kopen voor zijn motors en dat hij doodsb bedreigingen kon krijgen en dat hij ook veel problemen kende tijdens betogingen toen de *colectivos* van de groep Domingo Salazar hen in elkaar sloegen en bedreigden (notities CGVS, p. 10). Verzoeker citeert uit de COI Focus “*Venezuela: Situation sécuritaire*” van 1 juli 2019 om te stellen dat de *colectivos* een zeer omvangrijke, machtige en gewapende burgertak van het regime zijn die verspreid is over het grondgebied. Verzoeker staat gekend bij de leden van de lokale afdeling, met geweldplegingen ten

aanzien van zijn persoon tot gevolg. Hij wijst ook op zijn verklaringen waaruit blijkt dat de politie willekeurige controles uitvoert. Verzoeker benadrukt dat uit zijn verklaringen blijkt dat niet alleen zijn economische situatie verslechterde als gevolg van zijn politieke overtuiging, maar dat zijn fysieke integriteit geschonden werd door zowel de politiediensten als de colectivos. Hiermee wordt volgens verzoeker echter geen rekening gehouden in de bestreden beslissing. Verzoeker verwijst naar een internetartikel van Le Monde "*Au Vénézuéla, le mouvement anti-gouvernement se poursuit après la mort de cinq personnes*" van 20 februari 2014 (stuk 4 bij het verzoekschrift) ter illustratie van het extreem gewelddadige politiek geweld en naar de COI Focus "Venezuela: Situation Sécuritaire" van 1 juli 2019 waaruit blijkt dat politieke manifestanten en opposanten nog steeds massaal worden opgepakt.

2.3.4.4.1. Waar verzoeker aanvoert dat verschillende vormen van geweld op basis van zijn politieke overtuiging de reden vormen voor zijn vertrek en hij citeert uit zijn verklaringen, wordt opgemerkt dat uit deze citaten blijkt dat iemand doodsb bedreigingen kan krijgen als die niet aan de kant van de regering staat, dat een bepaalde rechtenstudent doodsb bedreigingen heeft geuit tegenover verzoeker en dat hij tijdens betogingen in elkaar geslagen werd door colectivos.

Inzake de doodsb bedreigingen merkt de Raad op dat verzoeker schetst dat hij door een rechtenstudent werd bedreigd met de dood. Voor het overige heeft verzoeker blijkbaar geen problemen meer gekend met deze persoon, gezien verzoeker niet weet wat er nu met die persoon gebeurd is (notities CGVS, p. 2). Uit verzoekers verklaringen blijkt dat de colectivos veel deelnemers aan betogingen in elkaar sloegen en bedreigden (notities CGVS, p. 2) en onder schot hielden (notities CGVS, p. 13) en dat de politie deelnemers van betogingen waaronder verzoeker, sloeg (notities CGVS, p. 11), hieruit blijkt niet dat verzoeker persoonlijk werd geïd en geweld onderging op basis van zijn politieke overtuiging, hij onderging hetzelfde lot als alle deelnemers aan betogingen. De verklaringen van verzoeker over het feit dat hij geen wisselstukken meer kon kopen (notities CGVS, p. 2), betreffen geen geweldplegingen tegenover zijn persoon. Dat de politie in het atelier kwam en geld vroeg en zaken afnam, evenmin (notities CGVS, p. 11).

Inzake zijn problemen met de politie verklaarde verzoeker dat ze willekeurige controles uitvoerden om mensen onder druk te zetten en dat hij geslagen werd tijdens een betoging: ze sloegen hem met helmen en gaven hem een slag op de vingers met een plank (notities CGVS, p. 11). Hij werd toen gearresteerd en zag hoe andere gevangenen mishandeld werden door met stokken op hun lichaam te slaan (notities CGVS, p. 11). In dit verband merkt de Raad op dat verzoeker opnieuw niet persoonlijk geïd werd maar dat hij geslagen werd tijdens een betoging, ook andere betogers zullen niet gespaard zijn gebleven. Na zijn arrestatie werd verzoeker zelf niet mishandeld en kon hij vrijkomen omdat hij een politieagent kende (notities CGVS, p. 11).

Uit verzoekers verklaringen blijkt ook dat colectivos hem tijdens een betoging onder schot hielden omdat ze hem herkenden van de capoeira-lessen en omdat ze doorhadden dat hij niet aan de kant van de regering stond. Hij liep daarbij heel vaak samen met andere mensen, twee vriendinnen gooiden zich dan op hem en zeiden "niet schieten", dan kwamen er meerdere mensen op af en dan liepen ze gewoon weer weg, dat gebeurde vele keren, verzoeker dacht dat ze niets zouden doen omdat hij en zijn vrienden met te veel waren, de colectivos toonden dat ze een geweer hadden om hen bang te maken (notities CGVS, p. 13). Ook hier kan worden opgemerkt dat, zelfs al zouden de colectivos verzoeker herkennen, verondersteld kan worden dat elke betogers in een anti-regeringsbetoging, tegen de regering is.

Ook uit de overige verklaringen van verzoeker blijkt dus niet dat hij persoonlijk geïd werd.

De Raad herhaalt dat uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO "*Venezuela Country Focus*" van augustus 2020, p. 50 e.v.). Zowel personen met een hoog of laag profiel kunnen omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer worden van repressie (Algemeen Ambtsbericht "*Venezuela 2020*" van juni 2020, p. 38-39 'risico voor *low-level* demonstranten en opposanten', p. 59-60; EASO "*Venezuela Country Focus*" van augustus 2020, p. 52). De Raad ontkent niet dat verzoeker, net als andere personen, tijdens betogingen mogelijk slaag kreeg van de politie en onder schot werd gehouden door colectivos en dat dit gedrag laakbaar is. Dit gedrag is echter niet zwaarwichtig genoeg om te worden beschouwd als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een risico op het lijden van ernstige schade. *In casu* bleef verzoeker nog geruime tijd na al deze incidenten, tot in november 2016, in Venezuela wonen. Verzoeker kon ook op legale wijze en zonder problemen in november 2016 Venezuela uitreizen. Uit de landeninformatie blijkt dat intimidaties en repressie tijdens betogingen,

hoewel uiteraard laakbaar, gemeengoed zijn in Venezuela. Verzoeker toont niet aan dat hij persoonlijk geïnterviewd werd en in de verhoogde aandacht van de autoriteiten kwam.

Waar verzoeker stelt dat uit zijn verklaringen zou blijken dat verschillende vormen van geweld op basis van zijn politieke overtuiging de reden vormen van zijn vertrek, wordt vastgesteld dat verzoeker niet persoonlijk geïnterviewd werd en dat dit geweld niet voldoende zwaarwichtig is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

2.3.4.4.2. Uit wat voorafgaat blijkt dus dat verzoeker te maken kreeg met geweld tijdens betogingen en dat dit geweld niet zwaarwichtig was. Dit volstaat echter niet om aan te tonen dat hij persoonlijk vervolgd wordt. De verwijzing naar een internetartikel uit 2014 over geweld tijdens betogingen en de COI Focus volstaat niet om hieraan afbreuk te doen.

2.3.4.5. Verzoeker stelt vervolgens dat het een foutieve interpretatie is van zijn verklaringen dat zijn problemen inherent zouden zijn aan de situatie van het land. Verzoeker heeft echter verklaard dat hij, naast zijn specifieke problemen door zijn vermeende politieke overtuiging ook nog andere problemen heeft, net zoals elke Venezolaan. Verzoeker maakte ook duidelijk dat als gevolg van zijn gewijzigde politieke overtuiging, werken onmogelijk werd en hij geregeld met ernstig fysiek geweld tegen zijn persoon werd geconfronteerd. Hij werd ook gearresteerd en zag dat andere gevangenen werden mishandeld en afgeranseld. Verzoeker heeft verklaard dat hij tijdens zijn lessen capoeira meermaals ernstig werd bedreigd door colectivos. Door echter vol te houden dat verzoeker vertrok omwille van algemene redenen van economische en politieke aard, worden verzoekers verklaringen volgens hem niet correct geïnterpreteerd.

2.3.4.5.1. Aangaande de kritiek van verzoeker inzake problemen die inherent zouden zijn aan de situatie van het land wordt het volgende opgemerkt. De vraag naar andere problemen volgt na vragen over verzoekers lidmaatschap van de PSUV (notities CGVS, p. 12), na vragen over zijn deelname aan betogingen (notities CGVS, p. 13) en na vragen over zijn arrestatie in Glorias Patrias (notities CGVS, p. 13). Er wordt hem dan gevraagd *"En na dit incident hebt u dan nog persoonlijk problemen gehad met de autoriteiten?"* en *"Hebt u ooit nog andere problemen gehad in Venezuela die u wilt aanhalen?"* (notities CGVS, p. 14). Op deze laatste vraag antwoordt verzoeker inderdaad *"Wel er waren veel problemen in Ven gewoon al door het geweld, ik woonde niet bepaald in een veilige buurt. Het leven was er gevaarlijk, maar het zijn problemen die inherent zijn aan het land en die elke Ven meemaakt."*

In de bestreden beslissing wordt onder meer gemotiveerd over verzoekers gekant zijn tegen de regering en dat hij daardoor door de politie werd lastig gevallen, over het feit dat hij op straat werd lastig gevallen door de politie en door colectivos en over zijn arrestatie in februari 2016. De door verzoeker als onjuist bestempelde gevolgtrekking en als foutief bestempelde interpretatie betreft het motief over zijn gekant zijn tegen de regering en lastig gevallen worden door de politie: *"Wat betreft uw verklaring dat u gekant bent tegen de regering en dat u daardoor door de politie werd lastig gevallen wordt opgemerkt dat u desondanks deze problemen nog verschillende jaren in Venezuela woonde en werkte. De politie kwam u op ongepaste momenten controleren, u werd onder druk gezet en u moest soms brandstof of geld afgeven. Wanneer gevraagd of u gehoorzaamde zegt u dat u de meerderheid van de keren gaf wat ze vroegen of soms merkten ze zelf al op dat er niets was om af te nemen. U haalt hierbij aan dat u meerdere mensen kent die tegen de regering waren en die zich in dezelfde situatie met de autoriteiten bevonden. U stelt dat u hierdoor problemen had, maar dat deze inherent zijn aan het land en dat elke Venezolaan die tegen de regering was deze problemen had (CGVS, p.14). Het gedrag van de politie kan hier weliswaar als laakbaar bestempeld worden maar loopt niet op tot de vereiste drempel van zwaarwichtigheid om als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te worden bestempeld."*

De Raad merkt op dat dit een oordeel inhoudt over verzoekers verklaringen dat hij gekant was tegen de regering en daardoor door de politie werd lastig gevallen. Uit de landeninformatie blijkt dat dit voor vele Venezolanen het geval is die tegen de regering gekant zijn. Dit blijkt ook uit verzoekers verklaringen als antwoord op de vraag of er nog andere problemen zijn (nadat hij verklaringen heeft kunnen afleggen over zijn problemen als gevolg van de stopzetting van zijn lidmaatschap van de PSUV, zijn deelname aan betogingen, zijn arrestatie in Glorias Patrias) in Venezuela die hij zou wensen te vermelden. Daar vermeldt hij dat inderdaad er veel geweld is in Venezuela, dat het leven er gevaarlijk is en dat dit problemen zijn die inherent zijn aan het land en die elke Venezolaan meemaakt. Dit strookt met de landeninformatie waaruit blijkt dat geweld algemeen verspreid is in Venezuela.

2.3.4.5.2. Waar verzoeker aanvoert dat hij gedurende het gehele interview duidelijk heeft gemaakt dat werken onmogelijk werd omwille van zijn gewijzigde politieke overtuiging, wordt opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij tot aan zijn vertrek uit Venezuela in 2016 regelmatig aan het werk was: formeel een jaar bij een NGO nadat hij was afgestudeerd als paramedicus in 2008, en daarna als lasser, als ober, in discotheken, in de toeristische sector (fietsen verhuren, klimtours begeleiden) (notities CGVS, p. 8). Hij had nooit echt voor langere tijd vast werk, had nooit veel geld maar hij werkte en hij kon de dag doorkomen (notities CGVS, p. 8). Voor het geven van capoeira-lessen kreeg hij een klein loon maar dit werd stopgezet toen verzoeker zijn idee kenbaar maakte dat hij niet aan de kant van de regering stond en toen ze samenwerkten met de Universidad los Andes, hij situeert dit in 2007, 2008, 2009 (notities CGVS, p. 10). Verzoeker verklaart dat *"Net voor ik vertrok"* wat in november 2016 was, *"zijn ze toegekomen in het atelier, de politie, om mij geld te vragen of om mijn dingen af te nemen of om voor hen brandstof te voorzien voor hun voertuigen, eender wat ze wilden moest ik hen geven"* (notities CGVS, p. 11). Hieruit blijkt dat verzoeker alleszins in het jaar 2016 nog aan het werk was in een atelier. Los van de vraag of dit formeel of informeel werk was, wordt opgemerkt dat verzoeker aan het werk was en in zijn onderhoud kon voorzien en dat hij ervoor gekozen heeft om in Venezuela te blijven nadat hij zijn lidmaatschap bij de PSUV stopgezet heeft in 2011, 2012 (notities CGVS, P. 12) en nadat hij problemen kreeg met de politie in 2013-2014 omdat hij en de andere leerkrachten van de vereniging die capoeira-lessen gaf door hun sociaal engagement gekende figuren waren bij de politie en omdat ze zo'n groot draagvlak hadden bij de mensen (notities CGVS, p. 10-11).

Inzake het ernstig fysiek geweld tegen zijn persoon wordt verwezen naar punt 2.3.4.5.1., waarin gesteld wordt dat er voornamelijk sprake was van slagen door de politie en de colectivos en onder schot gehouden worden door de colectivos. Dit geweld kaderde binnen het optreden van de politie en colectivos tijdens betogingen, kon alle betogers overkomen en is niet zwaarwichtig genoeg om te spreken van vervolging.

Aangaande de redenen van zijn vertrek uit Venezuela wijst verzoeker erop dat hij inderdaad verklaard heeft dat hij het land verliet omdat hij niet kon werken en omdat er geen manieren zijn om werk te vinden, maar hij wijst erop dat hij onmiddellijk verduidelijkte dat hij een gekend figuur was bij de politie en bij de mensen sinds zijn sociaal engagement (het geven van capoeira-lessen aan geïnterneerden en aan kinderen uit families met drugsproblemen of moeilijke thuissituaties, hij situeert dit in "2007, 2008, 2009"), sinds 2013-2014 kregen ze vervolging van de politie te verduren, ze wilden hun geld afnemen en hun bezittingen, juist omdat ze zo'n groot draagvlak hadden bij de mensen (notities CGVS, p. 10-11). Dan vertelt hij in het gehoor over de betoging waarbij de politie hem aangehouden heeft en hij een nacht vastgehouden werd in het politiekantoor. Vervolgens wordt hem gevraagd *"En is er een bepaald incident aanleiding geweest voor uw vertrek uit Ven of was het de opeenstapeling van de problemen?"* en hij verwijst naar deze aanhouding in Glorias Patras: *"Het incident dat mij eraan deed denken om te vertrekken en me deed vrezen voor mijn leven, dat was dat. Maar er waren meerdere redenen die het leven daar te moeilijk maken waardoor men niet kan werken. Daarvoor was ik al eens geslagen door de politie, geduwd, maar die keer wilde ze ons echt dood"*. Verzoeker wijst er vervolgens op dat hij tijdens het geven van capoeira-lessen herkend werd door colectivos die hem onder schot hielden.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat in de bestreden beslissing erkend wordt dat verzoeker de slechte economische situatie in Venezuela heeft aangehaald als slechts één van de redenen van zijn vertrek. In de bestreden beslissing wordt de vluchtelingenstatus aan verzoeker geweigerd omdat hij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij voor zijn komst naar België vervolgd werd door de Venezolaanse autoriteiten: *"Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u door uw aanwezigheid op protesten of door het geven van capoeiralessen niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten in die zin dat u gezien zou worden als politiek doelwit. U was weliswaar slachtoffer van intimidatie als u probeerde capoeiralessen te geven in wijken waar de colectivos dat niet wilden en had last van laakbaar gedrag van politieagenten, maar u werd behoudens één keer tijdens een massademonstratie, nooit gearresteerd of vervolgd door de autoriteiten. Bovendien kon u in november 2016 zonder problemen en met uw eigen paspoort het land verlaten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig waaruit blijkt dat u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw politieke opinie."*

Waar verzoeker verwijst naar het incident na een betoging en de bedreiging door colectivos wanneer hij lessen gaf, wordt opgemerkt dat hierboven reeds werd gesteld dat deze elementen niet zwaarwichtig genoeg zijn om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

2.3.4.6. Verzoeker verliest uit het oog dat de bestreden beslissing nog andere motieven bevat, waar hij in het verzoekschrift niet op ingaat. Door zich te beperken tot het bekritisieren van bepaalde motieven, toont verzoeker niet aan dat zijn verklaringen foutief geïnterpreteerd zijn of dat er sprake is van onjuiste gevolgtrekkingen.

De Raad stelt vast dat verzoeker doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond. Zijn problemen met de politie en met de colectivos naar aanleiding van betogingen, vonden plaats in het kader van algemene repressie van tegenstanders van het regime. Er kan bijgevolg worden van uitgegaan dat verzoeker door zijn aanwezigheid op protesten of door het geven van capoeira-lessen niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten, in die zin dat hij gezien zou worden als politiek doelwit. Hij was weliswaar slachtoffer van intimidatie wanneer hij capoeira-lessen gaf in wijken waar de colectivos dat niet wilden en had last van laakbaar gedrag van politieagenten, maar hij werd behalve één keer tijdens een massademonstratie, nooit gearresteerd of vervolgd door de autoriteiten. Bovendien kon hij in november 2016 zonder problemen en met zijn eigen paspoort het land verlaten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig waaruit blijkt dat verzoeker bij een eventuele terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van zijn politieke overtuiging.

De Raad sluit zich bijgevolg aan bij volgende motieven:

“Evenwel blijkt dat u weliswaar rond 2012 uw lidmaatschap van de PSUV niet meer verlengde maar dat u sindsdien geen ander ernstig politiek engagement meer aanging (CGVS, p. 12).

Wat betreft uw verklaring dat u gekant bent tegen de regering en dat u daardoor door de politie werd lastig gevallen wordt opgemerkt dat u desondanks deze problemen nog verschillende jaren in Venezuela woonde en werkte. De politie kwam u op ongepaste momenten controleren, u werd onder druk gezet en u moest soms brandstof of geld afgeven. Wanneer gevraagd of u gehoorzaamde zegt u dat u de meerderheid van de keren gaf wat ze vroegen of soms merkten ze zelf al op dat er niets was om af te nemen. U haalt hierbij aan dat u meerdere mensen kent die tegen de regering waren en die zich in dezelfde situatie met de autoriteiten bevonden. U stelt dat u hierdoor problemen had, maar dat deze inherent zijn aan het land en dat elke Venezolaan die tegen de regering was deze problemen had (CGVS, p.14). Het gedrag van de politie kan hier weliswaar als laakbaar bestempeld worden maar loopt niet op tot de vereiste drempel van zwaarwichtigheid om als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te worden bestempeld.

U haalde verder ook aan dat u verschillende keren op straat werd lastig gevallen door de politie en door colectivos die u onder schot hielden (CGVS, p.10). Dit was zo omdat ze u herkenden als iemand die de regering niet steunde en ze niet wilden dat u capoeiralessen gaf aan de mensen uit de buurt. Wanneer dit gebeurde werd u vaak beschermd door vriendinnen die zich op u gooiden en riepen om niet te schieten of door omstaanders die tussenkwamen. Volgens uw verklaringen liepen de colectivos dan gewoon weer weg. Ze deden dit om u bang te maken en om u onder druk te zetten, maar u stopte nooit met capoeiralessen geven (CGVS, p.11, p.13). Er kan dan ook worden aangenomen dat er nooit werkelijk de intentie was om u te vermoorden maar dat het hier enkel om intimidatie ging. Ook deze gebeurtenissen kaderen in de algemene situatie in uw land, waarbij iedereen die tegen de regering is onder druk komt te staan. Deze door u beschreven vormen van intimidatie zijn evenwel niet zwaarwichtig genoeg om te worden beschouwd als vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gezien u ondanks deze problemen nog verschillende jaren in Venezuela woonde en werkte kan er worden geconcludeerd dat u dit zelf evenmin als voldoende ernstig beschouwde.

Wat betreft uw arrestatie in februari 2016 wordt opgemerkt dat u op dat moment gearresteerd werd omwille van uw aanwezigheid op het protest. Samen met een bus vol andere demonstranten werd u overgebracht naar de cel, maar uit niets blijkt dat u persoonlijk geïnterviewd werd en niet gewoon omdat u een willekeurige deelnemer was. Hoewel verwerpelijk, kadert deze gebeurtenis binnen de aanpak van het land tegenover demonstranten van de oppositie. Bovendien werd u na één nacht weer vrijgelaten en bleef u daarna nog zes maanden in het land (CGVS, p.11). Uit dit incident kan dan ook geen verhoogde aandacht voor u door de autoriteiten en geen gegronde vrees voor vervolging in uw hoofd worden afgeleid.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u door uw aanwezigheid op protesten of door het geven van capoeiralessen niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten in die zin dat u gezien zou worden als politiek doelwit. U was weliswaar

slachtoffer van intimidatie als u probeerde capoeiralessen te geven in wijken waar de colectivos dat niet wilden en had last van laakbaar gedrag van politieagenten, maar u werd behoudens één keer tijdens een massademonstratie, nooit gearresteerd of vervolgd door de autoriteiten. Bovendien kon u in november 2016 zonder problemen en met uw eigen paspoort het land verlaten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig waaruit blijkt dat u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw politieke opinie."

2.3.4.7. Waar verzoeker aanvoert dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend, wijst de Raad erop dat, hoewel de subjectieve vrees van verzoeker dient te worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst, dit geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker zijn persoonlijke vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk dient te maken. Verzoeker blijft hier, gelet op hetgeen voorafgaat, evenwel in gebreke. Hij toont met de verwijzing naar de situatie in zijn land van herkomst dan ook niet aan dat hij voldoet aan de voorwaarden om het voordeel van de twijfel te genieten overeenkomstig artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.3.5.2. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op "*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de geveesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, §§ 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden

beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

Voor zover verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen.

Voor zover verzoeker ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet probeert aan te tonen door te wijzen op de slechte economische en humanitaire situatie merkt de Raad het volgende op.

De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”(eigen onderlijnen)

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen:

“U haalde tijdens uw persoonlijk onderhoud de slechte economische situatie in Venezuela aan als één van de redenen van uw vertrek (CGVS, p.8, p.11). U had in Venezuela wel steeds onderdak en was woonachtig in de woning van uw ouders in Merida. Op dit moment is deze woning nog steeds in het bezit van uw familie aangezien uw neef er woont (CGVS, p.9). U stelde voorts dat u van 2010 tot aan uw vertrek uit het land aan de universiteit hebt gestudeerd en dat u steeds verschillende jobs had. U stelde dat de mogelijkheid tot werk in Venezuela zeer beperkt is en dat het nog moeilijker is als je tegen de regering bent (CGVS, p.9-10). Niettegenstaande hebt u in uw land van herkomst steeds gewerkt. Hoewel u aanhaalt geen vast contract te hebben gehad, had u genoeg werk om voor uzelf in uw onderhoud te voorzien (CGVS, p.8). Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Wat betreft de algemene onveiligheid die u aanhaalt stelde u dat u slachtoffer werd van overvallen of op bepaalde plaatsen wel eens last had van mensen die iets tegen u hadden omwille van uw uiterlijk, namelijk uw rastahaar. U kaderde dit zelf echter vooral in de algemene onveiligheidssituatie van Venezuela (CGVS, p. 13-14). Deze incidenten zijn dan ook onvoldoende systematisch en ernstig om te worden beschouwd als zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij terugkeer naar Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.”

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. De aard van het geweld in Venezuela is evenwel complex en veelzijdig en regionaal verschillend. Zo is er het geweld dat gepleegd wordt door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de colectivos in het kader van de politieke repressie die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger,

de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar de oppositie beschikt niet over een gewapende arm. Dit politiek geïnspireerde geweld kadert niet in een gewapend conflict zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de *“COI Focus. Venezuela: Situatieschets”* van 15 mei 2020 en de door verwerende partij bij aanvullende nota bijgebrachte *“COI Focus Venezuela: Situatieschets”* van 28 april 2021 blijkt dat het criminele en politioneel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De situatie in deze deelstaten (Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Boliva) wordt dan ook gekenmerkt door een gewapend conflict zoals gedefinieerd in het hoger geciteerde arrest *Diakité* van het Hof van Justitie. Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan. Uit de landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze deelstaten willekeurig van aard is, nu het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het gewapend conflict in deze deelstaten zeer beperkt is.

Verzoeker is evenwel niet afkomstig uit een van deze gebieden. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoekers verklaarde regio van herkomst, namelijk de deelstaat Miranda, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan. De informatie die hij bij het verzoekschrift voegt betreft overwegend dezelfde informatie als deze waarop de verwerende partij zich steunt en betreft voor het overige algemene informatie over de situatie in Venezuela (Human Rights Watch World Report Venezuela 2021). Deze informatie doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Miranda, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM werd geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijke onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt

voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET